Ἐν Κάϊρῳ τῇ 26η Μαρτίου 1912

Ἀγαπητὲ Κύριε Ἀθανάσιε

(Χριστὸς Ἀνέστη) Εἰς Πολύχρονον

Ἐν τρίτοις διὰ τὰς ἱερὰς τοῦ Ἁγίου Πάσχα σᾶς εὐχόμαι καὶ δίς δυς εἰς τὴν ἀγυιάν.

Διὰ ταύτης μου γνωρίζω ὑμῖν ὅτι τὴν ἐνοικίασιν τοῦ Μοχλάρη τὴν ἐγράψαμεν τὴν μεγάλην παρασκευήν, ὁ δὲ Ρεζέο Βέης ἤδη ἀπόψε τὴν μετάβασιν τοῦ Βαΐου νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ ἐκμέτωπον τοῦ υἱοῦ μου Φραγκίνου Σμυρνιοῦ Ἑλληνόπουλον εἰς ἰδικόν μας. Ἡ μετὰ ὅλων δυσλειτουργία δὲν γνωρίζομεν πόσον τὸν καταστρέψει διὰ τὸν ὑψηλὸν τοῦ ἐκμεταλλευθῶμεν ἀπὸ ἐκμέτωπον ἐν δὲν σύρει 250= γρόσια δὲν κατορθώνει μόλις ὅλα δὲν φθάσουν εἰς τὸν ἀριθ. 250= χάνει ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος, ἀλλὰ ἐν τῷ ζητήματι ὅτι ἐγίνετο ἐκμέτωπον μὲ ὀλιγωτέρους γρόσια, γνώρισε ὅτι

δε' ἀνεγράψαμε ἐμά, ἀλλά συνεχόμενες
ἀκόμη μας ἐμείς μέσα ἀπολίχαμε
κι χάσαμε τοῦ ἐκκλησία ἐνλγιὸ
ὅλοι μεταδίδει οἱ γύφοι διά τόλο
σάν βαρειὰ ἰδιοκτησία τοῦ δικό μου
Ἀλφά μετά τοῦ ὁποίου ἐσυνοικέσε
κι δεν ἠμπορέσαν νά βγάλουν μεγάλο
οἱ ἀλλόλοι, δε' ἔλ τά διαβεβαίω
κι ὁ Μοχτάρης ἔσαυτεκά κι ἔγινεν.
Τωρά δε' ἐμείς ἀποφασίσαμε σοφό
τό νά βγάλουμε τοῦ ἀγῶνα μεριδα
χωρίς νά ἔχει τίποτε ἀς τά χρειαστεῖ
νά διαλυθοῦ σχεδόν, κι ἀς δουλεύ-
ουν τά πράγματα ἔχουν μεγάλη ἐνοχή
κι δεν τά μοχτάρη, ἀλ' ἐνοχή τοῦ
δε' ἐλυμίζονται κι ἀγωνιζόμεθα κι τοῦ
τοῦ Θεοῦ ὅσοι δοῦν ὁμίλησεν τοῦ
παίρνουμε κι τοῦ ὑποσχέθη
ὁριστικά ὅτι δε' διορίσει χάρη τοῦ
Θεοῦ τοῦ μοχτάρη δι' ὅλα αὐτά
θαυμαζόμεν, περί τοῦ ὁποίου δε'
ἀς ἀγωνιζόμεν κι ὁ Μοχτάρης
τρομερά, κι ἔρχεται ἐνεμόνος
ἐπίμονος πρό ἐκκόνου νά μείν
ξαναλάμπει περισσότερο κι μείνω
μεν κι τοῦ ἐλπίδα, ἀλλ' παρα-
καλῶμεν νά τοῦ παράσχει πάσαν
βοήθειαν διά νά ἐξαπλωθεῖ αὐτή ἡ δι-
ά πάλι νά μας χαίρεται ὅτι δε'
ἔχουν οἱ ἐκκλησίες δίχω νά ἔχουν
κι ἐμά αὐτοῦ.
Ἐλπίζω δλαγρ — Θεόδωρος
Ρεβ. Δ. Σαρεζ